

De Far Kingdomse Courant, 3e editie

Uit het verre AnciënaSterre bereikte ons het nieuws van twee omgekomenen, voor sommigen twee welbekende/fameuze avonturiers; Heer Frederick en Heer Alexander, Ridder van Avalon.

Heer Frederick is omgekomen tijdens zijn zoektocht naar zijn geliefde Babs, een Animeermeisje uit het Borrewoudschewaterse Rondeel van Madame du Pompidoure. Hieronder volgt een reconstructie van het geheel.

Uw Hoofdredacteur heeft getracht zowel de queeste van Heer Frederick, als de zoektocht van zijn geliefde zo volledig mogelijk in kaart te brengen. Om een zo volledig mogelijk beeld te krijgen, is uw Hoofdredacteur terug gegaan naar de plek waar het allemaal begon; Het Rondeel "Het laatste kwartier" in Borrewoudschewater.

Het Rondeel is een van de beste etablissementen in Borrewoudschewater, een Rondeel van naam. Al cirkels lang gerund door Madame du Pompidoure. Na een vriendelijk ontvangst door een van de vele Animeermeisjes kreeg ik, als journalist van de Far Kingdomse Courant, een ruime kamer toegewezen op de eerste verdieping. Een waar ik rustig kon werken aan mijn verhaal alvorens de tocht, die beiden hadden afgelegd, te gaan volgen. Nadat ik mijn spullen op mijn kamer had gedeponereerd en beneden in de gelagkamer had plaatsgenomen, werd ik al gauw welkom geheten door Madame zelf.

Uiteraard herkende ze mij nog van vorige bezoeken en ik mocht meteen de schades vergoeden die veroorzaakt waren tijdens vorige gelegenheden, iets waar mijn collega redacteurs al weddenschappen op hadden afgesloten. Doch er was geen sprake van kwaad bloed. Nadat de rekening(en) vereffend waren, namen we plaats in de comfortabele fauteuils bij het knapperend haardvuur alwaar ik het doel van mijn komst aan Madame duidelijk maakte. Madame du Pompidoure reageerde licht geschokt toen ze vernam dat de geliefde van Babs omgekomen was in zijn poging haar te bevrijden. Ze stond erop dat ik terug zou komen om het volledige verhaal te vertellen zodra ik mijn verhaal op papier had, het ging tenslotte ook om een van haar meisjes. Ik beloofde haar dat zij als eerste het complete verhaal zou lezen, alvorens het in de Courant zou verschijnen. Onder het genot van een goed glas notenwijn begon ze aan haar relaas.

"Babs leefde van kinds af aan al in het Rondeel. Ze was de dochter van Isabelle, een van de Animeermeisjes die al enige cirkels voor haar werkte. Babs groeide op tot een knappe, helaas niet als te slimme, vaak wat onhandige jonge vrouw. Ze deed haar werk naar volle tevredenheid en was degene die altijd, tot haar eigen stomme verbazing, de meeste fooi kreeg. De fooi, die ze trouwens elke keer, zusterlijk deelde met al haar collega's. Ze had totaal geen aandacht voor mannen. Welke echter wel volop aandacht voor haar hadden. Als Babs dienst had, dan kon je er donder op zeggen dat de omzet bijna verdubbelde.

De Far Kingdomse Courant, 3e editie

Dan moet het ook wel moeilijk, zo niet pijnlijk, zakelijk gezien dan, geweest zijn om haar te laten gaan", onderbrak ik haar. Du Pompidoure keek me even aan met een opgetrokken wenkbrauw. Direct wist ik dat ik op mijn tellen moest passen.

"Beste man, er is altijd een favoriet, nadat Babs was vertrokken, was het de beurt aan een van de andere meisjes om in haar voetsporen te treden. Geloof me, over mij en de mijnen hoeft u zich geen zorgen te maken". Dan vervolgde ze haar relaas. "Heer Frederick ontmoete Babs zo'n drie cirkels geleden. De ontmoeting was, volgens diverse getuigen, niet gepland. Door een, al dan niet bewuste speling van het lot, struikelde Babs en belande min of meer in de armen van Heer Frederick. Dit was het begin van een voorzichtige en nog niet eerder geziene romance tussen een Animeermeisje en een gast. Mijn meisjes vertelde mij dat Babs diep getroffen was door het imposante witerlijk van Heer Frederick en als een blok gevallen was voor zijn ontwapenende charme. Nog nooit eerder was een Animeermeisje verliefd op een gast geworden, iets waar ik ook fel op tegen ben. Mijn motto luidt: Je begint nooit iets met een gast! Dit was iets wat ik mijn meisjes tot in de treuren vertel, daar komt alleen maar ellende en narigheid van. Het eind van het liedje is dat hij vertrekt en jij met een gebroken hart achterblijft. Babs was daarentegen volledig overtuigd dat dit de ware was en was vast besloten dit heerschap voor zich te winnen. Iets wat tot haar eigen verbazing ook lukte. Heer Frederick toonde weliswaar niet openlijk zijn liefde voor haar, maar het waren juist de kleine dingen (dingen die alleen een vrouw op vielen) die volgens Babs erop duidde dat de liefde wel degelijk van twee kanten kwam. Groot was dan ook haar verdriet toen ze vernam dat hij zijn queeste moest vervolgen. Even leek het erop dat de voorspelling van mij toch uit zou komen, maar Babs wist me ervan te overtuigen dat dit haar ware liefde was en kreeg toestemming om haar geliefde achterna te gaan. Voor het eerst, sinds het bestaan van het Rondeel, werd een meisje vrij gelaten om haar hart te volgen. Er waren wel al eerder meisjes "getrouwd", maar dan was dit altijd met iemand uit de lokale bevolking. Uiteraard pas nadat de aanstaande bruidegom door de mij zelf aan een uitvoerig diepgaand onderzoek was onderworpen en deze een flinke som kristal, als bruidsschat, aan mij had betaald. De meisjes van mij zijn door middel van een teken aan mij gebonden. De meisjes zijn in grote mate vrij. Ze zijn absoluut geen slavinnen, ze krijgen huisvesting, verzorging, een bescheiden inkomen en mogen zelfs een deel van de fooi houden. Echter, ze kunnen maar tot beperkte afstand van het Rondeel komen. Komen ze buiten dit gebied, dan belet de magie (het "eigendomsteken") van mij, dat ze verder konden.

Babs vertrok, enkele maanstondes later na een emotioneel afscheid van de andere Animeermeisjes, vol goede moed in de richting waarin haar geliefde Heer Frederick vertrokken was. Haar knapzak gevuld met haar schaarse bezittingen, een kruik water, boterhammen en een bout gerookte ham. Ditmaal voor het eerst, ver buiten mijn grenzen, invloed en bescherming"

De Far Kingdomse Courant, 3e editie

Tot zover het relaas van Madame Du Pompidoure. Ik bedankte Madame du Pompidoure uitvoerig voor haar tijd en bemerkte toen pas dat de zon aan de horizon begon op te komen. We hadden dus de ganse nacht zitten praten. Wat er daarna gebeurd is, is voor velen tot op heden een raadsel, doch uw doortastende Hoofdredacteur van de Far Kingdomse Courant, heeft ook deze bloedstollende ontbrekende stukjes van de puzzel weten te achterhalen. Ik besloot eerst van mijn welverdiende rust te gaan genieten en pas de volgende morgen in het voetspoor van Babs en haar geliefde te treden.

Uitgewuifd door talloze collega's van Babs zette ik, in de vroege morgen, de eerste voetstappen in de richting waarin Babs moet zijn vertrokken. De tocht voerde mij (en haar) langs diverse gekuchten en dorpen alwaar Heer Frederick volgens de plaatselijke bevolking gezien was. Duidelijk werd, dat ze onderweg zo weinig mogelijk rustte als haar lichaam toeliet, in de hoop hem in te halen. 's Nachts zal ze zich ongetwijfeld vaak in slaap gehuld moeten hebben, daar ze zich zover van alles en iedereen af heeft bevonden. Al met al moet Babs een ontzettend dappere of dwaze meid geweest zijn om zich in z'n groot onbekend avontuur te storten.

Het kostte uw Hoofdredacteur niet veel moeite het huisje te vinden waar Babs het eerste duidelijke bewijs vond van Heer Fredericks aanwezigheid. Nadat ik mij had voorgesteld als Asmaya 'd Armand, Hoofdredacteur van de Far Kingdomse Courant en het doel van mijn komst had uitgelegd werd ik door Hektor, de heer des huizes, uitgenodigd binnen te komen. Onder het genot van een kop geurige honingthee, gezet door Myra zijn liefvallige echtgenote, begonnen ze aan het verhaal. Myra vertelde hoe haar man op een keerkring thuis kwam in gezelschap van een jonge man, die achteraf, nota bene zijn neef bleek te zijn. De oom van Hektor was de vader van Heer Frederick. Na gezamenlijk jeugdherinneringen opgehaald te hebben, kwam het gesprek uiteindelijk op Babs en zijn gevoelens voor haar terecht. Daar Frederick niet lang kon blijven en hij Babs toch iets wilde laten weten, bood Myra aan een, door hem gedicteerde, brief voor Babs te schrijven. De volgende dag vertrok hij. Tot deze keerkring hebben we nooit geweten wat er verder met hem is gebeurd", zo vertelden beiden geëmotioneerd. "We kunnen het nog steeds niet geloven, juist nu hij het geluk had gevonden", snifte Myra. Hektor vervolgde: "We zijn achteraf blij dat we de brief nooit gepost hebben. Myra had sterk het gevoel dat Frederick's geliefde ons zou vinden. Ik ben blij dat ik op haar intuïtie ben af gegaan, nu hebben we Babs persoonlijk de boodschap van haar geliefde kunnen overbrengen". Glimlachend vervolgde Hektor: "Het moet dan ook een grote verrassing en schok voor haar geweest zijn, toen ze bij een eenvoudig huisje gelegen aan een rivier aanklopte om te vragen of ze voor de nacht onderdak kon krijgen, dat Myra haar vriendelijk en moederlijk glimlachend begroette met de woorden: "Jij moet Babs wezen".

De Far Kingdomse Courant, 3e editie

De arme meid viel prompt flauw. Eenmaal weer bij kennis deed Myra, Babs moest natuurlijk blijven overnachten, tijdens het eten het verhaal uit de doeken van wonderlijke ontmoeting tussen haar man en Heer Frederick. Laat op de avond las Myra de brief, Babs kon zelf ook niet lezen, voor die Heer Frederick aan haar had gedictieerd".

Gelukkig herinnerde Myra de tekst nog zodat uw Hoofdredacteur u hiervan deelgenoot kan maken.

"Lieve Babs, Ik wil je met deze brief laten weten dat alles met mij goed gaat. ik zit nu bij familie, bij mij neef Hektor en zijn vrouw Myra. Zij schrijft deze brief voor me. Ik zal hier nog even zal blijven en daarna moet ik met pijn zeggen dat ik vertrek naar verre vreemde landen, en of ik terug kom om in jou mooie ogen te kunnen staren, weet ik niet, maar ik hoop het van wel. Ik wil dat je weet dat ik veel om je geef, ik zie je als meer dan een vriendin, ik zie je, ja, als..."

(Babs, Frederick heeft moeite de juiste woorden te vinden die ik moet opschrijven. Maar ik weet zeker dat zodra hij jou weer ziet dat hij ze zeker kan vinden. Myra)

Ik hoop dat je me vergeeft dat ik ben weg gegaan zonder het te zeggen.

Je Frederick.

Myra vervolgde: "Die meid haar hoofd werd roder dan de roodste appel. De neef van mijn man boft dan ook maar met z'n vrouw". Om er vervolgens direct achteraan hoofdschuddend op te merken: "Typisch iets voor een man op niet op te merken hoeveel iemand van hem houdt en gewoon simpel te vertrekken om het avontuur te gemoed te gaan. Gelukkig heeft hij een vrouw die zich niet uit het veld laat slaan en die kostte wat het kost bij hem wil zijn, daar kan menige man jaloeers op zijn". Dan buigt Myra zich naar mij toe en flwistert uw Hoofdredacteur toe: "Mijn neef heeft, net als de meeste mannen overigens en wijst terloops met haar hoofd in de richting van haar eigenman, moeite om te bekennen, dat ze van iemand houden". Grinnikt "Gelukkig zijn wij vrouwen prima in staat dat te doorzien, anders waren Hektor en ik nu nog niet getrouwd. Babs zal niet rusten voordat ze haar geliefde aan de haak heeft geslagen, iets wat volgens mij niet lang meer kan duren. Ze liep nog slechts enkele keerkringen achter op hem". Dan stopt de Myra plotseling en kijkt uw Hoofdredacteur indringend aan. "Ze heeft hem toch wel gevonden, nietwaar"? Op zulke momenten is het leven van verslaggever hard en wreed. Hoe kon ik zulke vriendelijke mensen vertellen dat hun geliefde neef slechts in de laatste seconden van zijn leven voor even verenigd werd met zijn geliefde en hem een blik werd gegund op Babs haar verdere leven. Pas na een aantal glazen honingwijn kon ik de moed opbrengen hun het volledige verhaal te vertellen. Gedurende mijn relaas kon je een speld horen vallen.

De Far Kingdomse Courant, 3e editie

Toen ik klaar was met vertellen kon ik de tranen in de ogen van hun beide zien. Ik besloot daarna wijselijk dat beter was om ze wat tijd voor henzelf te gunnen om dit nieuws te verwerken en wenste ze een goede nacht.

De volgende morgen, na een stevig ontbijt, was het tijd om afscheid te nemen. Ik moest ze, met het hand op mijn hart, beloven dat, als ik Babs eenmaal gevonden had, haar zou zeggen dat ze altijd welkom zou blijven. "Zelden ben ik z'n hartelijk stel tegen gekomen", mompelde ik in mijzelf toen ik mijn weg weer vervolgde door de bossen, zorgvuldig wakend het pad niet te verlaten. Zelfs een Hoofdredacteur van de Far Kingdomse Courant kan het zich niet veroorloven de Fairies tegen zich in het harnas te jagen. Ik had het sterke vermoeden dat Heer Frederick, ondanks het feit dat hij over een Token beschikte, zich niet onnodig zou blootstellen aan de grappen en grullen van de Fairies en keurig op de paden zou blijven. Myra en Hektor hadden me verteld dat het dichtstbijzijnde bewoonde gebied de oude boerderij van Jochem Baekerszoon was en dus tevens mijn enige aanknopingspunt. De zon liet zich in dit druilerige weer niet zien. Een klamme koude maakte dat ik mijn kraag stevig omhoog deed en diep weg kroop in mijn lange warme jas. Ik dankte de Goden op mijn knieën dat ik toch gekozen had voor mij dikke, in plaats van mijn dunne jas. Al mijmerend in mijzelf kreeg ik het sterke vermoeden dat mij een overnachting in het bos mij niet bespaard zou blijven. Ik was blij dat ik zo verstandig was geweest naar de raad van Myra te luisteren om een deken en een stuk zeildoek en een bol touw mee te nemen, buiten een gevulde knapzak, oh, en natuurlijk het mes dat Hektor mij gegeven had.

Uren verstreken terwijl ik stevig doorstapte in de miezerende regen. Het zou nog lastig worden om een vuurtje aan te krijgen, laat staan brandende te houden. Het zou niet lang meer duren alvorens de nacht zou invallen, daarom besloot ik om een geschikte plek te zoeken waar ik een geïmproviseerd, maar droog onderkomen kon maken. Mijn oog viel op een kleine open plek tussen twee grote dennenbomen niet ver van het pad. Het waren twee reusachtige bomen met grote volle, dichtbegroeide takken. Ik hoefde dus niet bang te zijn dat ik mijn zeildoek hier niet tussen kon vast maken. De dikke, volle naadtakken zouden zeker een heel groot gedeelte van de regen tegenhouden en de warmte van mijn vuurtje vasthouden. Als eerste zette ik, een flink aantal passen dieper het bos in, op een boomstam een klein kommetje neer. Uit de knapzak haalde ik een klein kruikje met wat zalig ruikende stroperige vloeistof en goot voorzichtig wat in het kommetje. "Voor de kleine vriendjes". Een oud gebruik dat ik gelukkig niet vergeten was. Daarna keerde ik weer op mijn schreden terug, zorgvuldig ervoor wakend in de goede richting te lopen. Toch kostte het mij nog meer dan twee uur om mijn geïmproviseerd onderkomen geschikt te maken en voldoende sprokkelhout te verzamelen om de nacht door te komen. Plots verstoorde een diep gehuil de stilte. Wolven waren niet ongevoerd in dit gebied had ik gelezen. Een rilling loopt nog over mijn rug als ik daaraan terug denk.

De Far Kingdomse Courant, 3e editie

Zelf had ik het niet zo op die beesten. Ze deden mij altijd denken aan die verhalen over vampieren en weerwolven welke Hansel altijd ondubbelzinnig luid lachend af deed als larienkoek en bangmakerij. Ik hield er een andere mening op na en was als de dood voor die naar de maan jankende beesten. Plots viel mijn oog op mijn trillende handen waarmee ik had geprobeerd vuur te maken door vuurstenen tegen elkaar aan te slaan.

In plaats daarvan had ik, zonder dat ik het gemerkt had, met de vuurstenen mijn handen tot bloedens opengehaald. De angst kreeg mij nu pas goed te pakken en de zenuwen gierden door mijn lijf. "Bloed trekt vampieren aan", mompelde ik. Die krengen konden bloed op kilometers afstand ruiken raasde het door mijn hoofd. Ik kon maar aan een ding denken en dat was: "Oh Moeder Natuur, ik ben verloren. Ik eindig ergens met een houten staak door mijn hart met een zilveren dolk of zwaard in mijn lijf al naar gelang ik door een vampier, dan wel een weerwolf gebeten word. Waarna ze mijn lichaam verbranden om te voorkomen dat ik als Banneling terugkeer". Een felle en harde onweersklap deed mij weer tot mijn positieven komen. Zo goed en zo kwaad als het ging maakte ik, met een in wijn doordrenkte zakdoek, de wond schoon en met een schone verbond ik de wond weer. De ander zou ik, als het vuur eenmaal goed brandde, in het vuur werpen. Ik probeerde troost te vinden in de woorden van Hansel.

Hansel Kravinder die enkele eclipsen geleden plotsklaps ontslag had genomen en in allerijl, met onbekende bestemming was vertrokken. Die goeie ouwe Hansel... die had vast wel raad geweten met deze situatie... Hansel vertelde mij destijds dat er in de ganse geschiedenis van de Far Kingdoms nog nooit een vampier, dan wel weerwolf was gezien, gevangengenomen of gedood. Laat staan een spoor van hen gevonden. Ook waren er geen meldingen geregistreerd van aanvallen op mensen of dieren. Noch door een vampier, noch door een weerwolf. Daar moest ik dan maar moed wit putten dacht ik terwijl ik een hernieuwde, dit maal gelukkig een succesvolle, poging deed om vuur te maken. Al gauw brandde het vuur behaaglijk. De bebloede, met wijn doordrenkte zakdoek werd al gauw door de vlammen verteerd. De behaaglijke warmte en de wetenschap dat de zakdoek goed verbrand was deed mij mijn angst vergeten en het duurde niet lang voor mijn ogen dicht vielen en ik in een diepe en rustzalige slaap wegakte.

Ik werd gewekt door het tijlpen en gezang van de vogels hoog in de bomen. Terwijl ik mij omdraaide gleed er iets van mijn borst. Het was een klein ovaalachtig stukje hout met mijn naam, Asmaya, erop. Op een klein blad glinsterend van Fairydust stond met sierlijke letters geschreven: "Voor hij die verteld wat verteld moet worden. Hij die ons respecteert en eert. Met dit Token verlenen wij je toegang tot de Wouden en Bossen en zal je geen kwaad geschieden als je van de paden wijkt". Ik glimlachte en maakte een zwierig gebaar richting de stam waar ik het bewuste kommetje had achter gelaten. "Ik dank jullie voor deze gulle gift, beschermers van het Woud".

De Far Kingdomse Courant, 3e editie

Ik raapte mijn spullen weer bij elkaar en plaste het nog smelende vuur, bij gebrek aan beter, wit. Nadat ik het Token met een stukje touw om mijn nek had bevestigd, slingerde ik mijn rugzak om en vervolgde fluitend mijn weg richting de boerderij.

Het kostte mij toch een aantal wurtjes stevig doorstappen alvorens ik de boerderij bereikte. Daar aangekomen regelde ik mijn onderkomen voor de nacht bij de herbergier. De herbergier was een oudere man op leeftijd, Johan genaamd. Ik besloot eerst van een goede maaltijd te gaan genieten alvorens een gesprekje met hem aan te gaan. Jochem die samen met zijn vrouw Diana thans de herberg runde. "Deze herberg is al honderden cirkels in de familie" zo vertelde Diana trots. Een flink aantal wren later toen zijn vrouw Diana al lang naar bed toe was, zittend bij een knapperend houtvuur vertelde Jochem mij, wellicht mede dankzij de hulp van een flink aantal pullen bier, uiteindelijk over de voorvallen die hij had meegemaakt toen een klein reisgezelschap onderdak bij hem zocht.

"Zo op het eerste gezicht", zo vertelde de Jochem, "leek het een gewoon gezelschap te worden die een tijdelijk onderkomen zocht, maar al na paar keerkringen begonnen er vreemde dingen te gebeuren. Maar laat ik vertellen hoe alles begon."

Jochem had een diep respect voor het bos zo vertelde hij mij. Hij was nog opgegroeid met de oude tradities, die vele generaties terugging. Zo zette hij elke morgen traditiegetrouw, nog voor de zon op kwam, een paar met vloeistof gevulde kommetjes in het bos. Deze daad was ook het enige moment dat hij zich meer dan een pas het bos in waagde." Voor het kleine volk", vertelde hij met een ontwapenende glimlach.

Ik beantwoorde zijn glimlach, precies wetende waar hij op doelde. Het voelde goed... bijna alsof we broeders waren van een of ander geheim genootschap. We waren twee mannen die een cirkel oude traditie deelden en dit deelden door uitwisseling van een alles betekenende ontwapenende glimlach. Een glimlach die alles zei. Dit was de enige keer, tijdens mijn verblijf, dat ik hem heb zien glimlachen. Daarna verscheen weer de bedroefde blik op zijn door weer en wind en emoties getekende geharde gezicht. "Zo zette ik het kommetje klaar, op exact dezelfde plaats waar het al cirkels lang wordt neergezet, de morgen nadat het gezelschap was gearriveerd. Maar, het bos voelde niet hetzelfde. Ik ben nog nooit zo snel die paar passen het bos uitgerend", zo vertelde Johan.

"Ik heb eerst een kroes bier achterover moeten slaan, en dat om 5 uur 's morgens, voordat het trillen van mijn handen pas stopte. Eerst zocht ik de schuld bij mijzelf. Mogelijk dat ik mij wellicht bang had laten maken door te luisteren naar de verhalen van paar reizigers die ik op weg naar huis ontmoette. Verhalen over dat een van hen was overvallen door een Necromantiër die een roedel wolven commandeerde. Toen ik dat hoorde ben ik naar huis gerend en heb mijn bijl, welke nog gezegend was door mijn bet-over-over-grootmoeder en gesmeed van puur zilver door mijn bet-over-over-over-grootvader, gepakt en ben direct op zoek gegaan.

De Far Kingdomse Courant, 3e editie

En wat denk je dat ik in mijn herberg aan trof?" Ik schud mijn hoofd en haal mijn schouders op, "geen idee Jochem" zei ik. "Binnen tref ik een stel in het zwart geklede duistere figuren aan. Necros dat kon niet anders. Net op het moment dat ik één ervan wil doorklieven spreekt één van hen mij in een vreemde taal toe. Voor ik het beseft heet ik ze welkom in mijn herberg." Ik kijk Jochem verschrikt aan. "Ze hebben je toch niet? en maak een cirkelende beweging met mijn wijsvinger bij mijn slaap". "Nee.. nee", haast Jochem zich te zeggen." Ik weet niet precies wat ze waren, maar ze hadden beslist geen kwaad in zin, eerder het tegenovergestelde. Ik had het idee dat ze hier waren om te helpen. Tel daarbij het feit op dat in de loop van de keerkring een jonge meid werd binnengedragen. Ze zat onder de krassen en beten. In de wandelgangen deden verhalen de ronde dat ze aangevallen en gebeten zou zijn door een weerwolf. Deze had haar verwond en nu zou die arme meid bij volle maan ook veranderen in een weerwolf. Een stel bijgelovigen, zijn het. Ik heb de wonden zelf gezien en behandeld. Weerwolven. puh, die bestaan net zo min als vampieren. Geloof mij maar Asmaya, als ik zeg dat die wonden gewoon veroorzaakt zijn door een wolf. Alhoewel het zeer zeldzaam is dat ze iemand daadwerkelijk aanvallen, moet ik eerlijk bekennen dat ze de laatste tijd steeds vaker dichterbij komen. Het lijkt wel of ze hun schuwheid verliezen en dan bedoel ik het niet in positieve zin. Maar om op die jonge meid terug te komen, ik heb haar wonden behandeld waarna ik de zorg aan haar vrienden heb toevertrouwd. Grappig, iedereen kende haar.

Een keerkring of 2 tot 3 later arriveerde een nieuwe groep reizigers. Hoogst waarschijnlijk behoren deze ook tot de groep die als eerste gearriveerd waren, want de meesten bleken elkaar te kennen. De jonge meid was toen al verdwenen. Hoe of wat weet ik niet. Daar heb ik niet opgelet, ik had mijn handen vol aan de nieuwe gasten". Ik vermoedde met grote zekerheid dat de jonge meid, waar Jochem het over had Babs was, maar ik er mocht geen twijfel over bestaan dus vroeg ik: "Jochem, voor mijn onderzoek is het belangrijk om bronnen, zoals het officieel bij de Courant wordt genoemd, te controleren. Daarom vraag ik je, weet je haar naam?" Het duurde zeker een minuut of tien voordat Jochem uiteindelijk de verlossende woorden sprak. "Ze noemden haar Babs. Ja, ik weet het zeker. Geen twijfel mogelijk. Die arme meid was compleet in paniek. Ze jammerde maar steeds om Heer Frederick, wie dat ook moge wezen. Persoonlijk vermoed ik dat zij achter hem is aangegaan. Is zij diegene die je zoekt Asmaya?" Ik knikte slechts terwijl mijn hersenen als een razende tekeer gingen om alle informatie te verwerken en alle puzzelstukjes op de juiste plaats te krijgen. Jochem kennende heeft hij ongetwijfeld de waarheid gesproken over Babs verwondingen. Iemand die een herberg in het bos heeft, hier is opgegroeid en heel zijn leven op deze plek heeft doorgebracht is echt wel in staat om haar wonden te beoordelen. En zo als hij zelf al zei. Er moest iets aan de hand zijn waardoor de wolven mensen aan gingen vallen. Dat bleef nog even een raadsel, maar misschien kan Babs de puzzel compleet maken als ik haar vind. Terwijl ik zat te mijmeren, werd mijn gezicht plots verlicht door de

De Far Kingdomse Courant, 3e editie

opkomende zon. Ik was zo druk bezig geweest met informatie te verzamelen dat ik, evenals Jochem, compleet de tijd vergeten was. Van slapen zou nu niets meer komen. Mijn hersens kraakten, gevoed door de informatie van Jochem. Ik stond op om hem de hand te schudden. Ik mikte een zakje kristal op tafel welke de kosten van het drinkgelag en de kamer ruimschoots zouden vergoeden en besloot mijn tocht verder te zetten.

Het spoor leidde langs vele gehuchten richting de kust van Borrewoudschewater. Tientallen keerkringen heb ik zwervend langs de vele kroegen en onguire herbergen en havens doorgebracht, telkens zonder succes. Geen van de kapiteins kon zich iemand herinneren die aan mijn beschrijving van Babs of van Heer Frederick voldeed. "Dit kon toch niet het einde zijn van mijn zoektocht?" zo mompelde ik hardop. Moe en ontdaan slenterde ik doelloos rond, tot mijn oog op een geschuurde en half vergane aanplakbijet viel. Met enige moeite wist ik te ontcijferen wat er eens op de kleurrijke en uitnodigende bijet had gestaan: "Boek nu de reis van uw leven. Reisbureau Mekki Fikkie bezorgt u een onvergetelijke trip naar het zonnige en mysterieuze Sgranzibar. Waar het geluk en diverse uitdagingen op uw wachten." Mijn ogen glinsterden en ik maakte een sprong in de lucht van vreugde. Wat ik over Heer Frederick had gehoord was dat hij van uitdagingen hield en ik was er heilig van overtuigd dat dit er een was die hij niet zou kunnen laten lopen. En waar Heer Frederick was... daar ging Babs ook heen. Moe maar voldaan slenterde ik terug naar de haven om een boot te zoeken die mij naar Sgranzibar kon brengen. Mijn Goden... wat een afzetter was die kapitein. Bijna 400 kristal kostte het mij voor een tochtje op een drijvend stuk wrakhout wat hij "Zijn Trots" noemde. Helaas was dit de enige boot die de komende eclips zou vertrekken, dus zat er niets anders op dan te betalen en een schietgebedje naar Moeder Natuur te doen voor een behouden tocht.

Dat het leven van een Hoofdredacteur niet over rozen ging dat wist ik, maar dit is werkelijk te bar voor woorden om te beschrijven. In het kort; ruim anderhalve maanstonde heb ik voor het grootste gedeelte ziek in mijn hangmat gehangen en voor het andere gedeelte heb ik met een "groen" hoofd over de reling gehangen. Hansel zou gezegd hebben: "het is in elk geval goed geweest voor je lijn", maar ik denk er anders over. Gelukkig was mijn zeeziekte over zodra ik een voet op Anciëna'sterresbodem had gezet, precies zoals de kapitein had voorspeld. Iets wat ik nooit heb willen geloven, maar wat beslist geen visserslatijn is. Ik kan het weten, ik spreek uit ervaring. Ik zwoer op alles wat heilig was dat ik nooit meer een voet aan boord van een schip zou zetten, tenzij het met alle trossen vast aan de kade zou liggen.

Na wat gedronken te hebben zocht ik naar het reisbureau Mekki Fikkie, welke vast en zeker hier bekendheid zou genieten als zij reizen aan boden. Maar gek genoeg is er in geen velden of wegen ook maar iets te vinden dat lijkt op een reisbureau. Wat mij meer

De Far Kingdomse Courant, 3e editie

verontrust is de reactie van de lokale bevolking op de woorden Mekki Fikkie. Ik weet niet hoe, wat en waarom, maar mijn nieuwsgierigheid groeit met de minuut.

Vol goede moed en fris van geest nu ik verlost was van die drijvende tobbe besloot ik rond te vragen wat de meest belangrijke toeristische trekpleister was hier in de buurt. Dit leverde vrijwel meteen een eenduidige respons op:

Het paleis van Grootvizier, en stamoudste Pjon Djonna Ella Mental en het standbeeld ter ere van Markies Khush Naseeb.

De keus was dus snel gemaakt. Eerst maar een plaats om te overnachten op zoeken. Als ik een ding al wel had geleerd dan was het dat je nooit op het heetst van de dag in de woestijn wilde zijn.

Gelukkig kostte het niet veel moeite om een goede plek te vinden.

Een goede nachtrust doet een hoop merk ik.. evenals een stevig ontbijt. Ik ben weer helemaal de oude. Na een babbeltje met de herbergier en de belofte van een gratis abonnement kreeg ik een adresje waar ik de beste kamelendrijver van heel Anciëna-sterre kon vinden. Nu nam ik dat heel Anciëna-sterre met een flinke korrel zout, zolang het de beste was uit deze buurt dan was ik dik tevreden. Joezoef was inderdaad een kamelendrijver om u tegen te zeggen. Het was een boom van een kerel, een pokdalig gezicht vol met littekens en tatoeages. Een typisch voorbeeld van ruwe bolster, blanke pit. Joezoef was een man van weinig woorden, maar een geweldig kamelendrijver, een man die liefde had voor zijn vak en zijn kamelen. De zaak ging over van vader op zoon begreep ik uit een van de zeer zeldzame spraakzame momenten van Joezoef. Dankbaar was ik ook voor het doek dat boven de reisstoel was bevestigd, nu had ik in elk geval iets aan schaduw.

Na een enerverende tocht op de rug van een kameel kwamen we uiteindelijk aan bij het paleis van Grootvizier Pjon Djonna.

Ik gaf Joezoef een royale fooi ten afscheid en beloofde een advertentie te plaatsen in de volgende Courant.

Gewapend met mijn aktetas en koffer zette ik koers naar het paleis. Ik vertrouwde volledig op mijn functie als hoofdredacteur om het paleis binnen te komen en de Grootvizier te spreken te krijgen.

Bij de poort aangekomen maakte ik mij, zoals voorgenomen, kenbaar aan de vervaarlijke witzierende paleiswacht als Asamay 'd Armand Hoofdredacteur en wenste de Grootvizier te spreken.

Nog geen twee tellen later lag ik, z'n 10 meter verwijderd van de poort, met een bloedneus in het zand. De inhoud van mijn koffer lag in een wijde cirkel, in het zand, uitgespreid om mij heen.

De Far Kingdomse Courant, 3e editie

Hardop vloekend herinnerde ik mijzelf eraan dat hier de vrouwen het voor het zeggen hebben.

De diplomatieke regels gelden hier niet. Het feit dat ik in hun ogen de Grootvizier wenste te spreken was nu niet bepaald tactvol van mij geweest.

Een nieuwe poging wagen zou geen zin hebben daarvoor was mijn stommitieit te groot geweest.

Wilde ik binnenkomen dan zou ik het slimmer aan moeten pakken. Ik raapte mijn spullen bij elkaar en propte ze in mijn koffer en besloot de Bazaar te gaan bezoeken. Eerst maar van kleding wisselen. Daarmee hoopte ik de eerste blik van herkenning te voorkomen.

De Bazaar was gezellig druk, precies wat ik verwacht had van een Bazaar. Kooplui stonden voor hun kleed of kraam luid en bijzonder ijverig hun waren aan te prijzen aan de talloze toeristen. Ze hadden een geoefend oog voor alles wat niet lokaal was, als ze eenmaal een toerist hadden gespot dan bruwte iedereen van energie en sloofden ze zich wit om hem of haar te verleiden tot een, vaak ongeplande en onnodige, aankoop. Ik grinnikte toe ik het spel van een afstandje zat gade te slaan. Doormiddel handgebaren, knikjes gaven de kooplui aan elkaar door waar de toerist precies withing en vooral binnen wiens territorium deze zich bevond.

Ondanks het feit dat ik hun maniertjes kende bleef het een wonderlijk een aantrekkelijk schouwspel om te zien. Na wat gepingel om de prijs wist ik tenslotte een "authentieke" kافتان te bemachtigen.

Het is en blijft een machtig spel van bieden en loven.

Nadat ik achter een stuk doek van kleding was gewisseld restte mij nog een ding om mijn nieuwe outfit compleet te maken... een echte fez. Nu nog een mooi presentje en ik kon op weg.

Het moest niet te protserige zijn maar ook weer niet te goedkoop of veel te duur, nee het moest precies goed zijn. Maar wat geef je een vrouw die eigenlijk alles heeft?

Hiervoor had ik de hulp van "boven" nodig en besloot ten rade te gaan bij een waarzegster.

Als er een antwoord voor mijn probleem had dan zou zij het zijn.

Na de gebruikelijke plichtplegingen en ceremonie mocht ik mijn vraag stellen. Deze luidde natuurlijk:

"Wat geef ik iemand, die alles heeft?"

Het antwoord was verrassend eenvoudig en simpel.. ik kon mijzelf wel voor het hoofd slaan dat ik daar niet aan gedacht had.

Getooid met fez en kافتان en mijn kleding zorgvuldig opgerold in een jutte zak spoedde ik mij opnieuw naar het paleis van de Grootvizier.